

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **K. B.**, zastoupená Mgr. Františkem Málkem, advokátem se sídlem 17. listopadu 258, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 8. 2021, č. j. 30 A 12/2021 – 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Jičín, stavební úřad (dále jen „*stavební úřad*“) rozhodnutím ze dne 29. 7. 2020, č. j. MuJc/2020/18212/SU/Bur (dále jen „*rozhodnutí stavebního úřadu*“), zamítl žádost žalobkyně ze dne 22. 5. 2018 o vydání dodatečného povolení pro stavbu označenou jako „*Dům č. p. XA, na st. p. XB, XC jeho přístavba na p. p. č. XD*“ na pozemku parcelní č. XD v katastrálním území S., zahrnující přístavbu u severozápadní štítové stěny budovy, v projektové dokumentaci označenou jako část „C“ (dále jen „*stavba*“). Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 12. 2020, č. j. KUKHK-26440/UP/2020 (OS), (dále jen „*rozhodnutí žalovaného*“) zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítnul.

[3] Krajský soud nejprve shrnul podstatné skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že podkladem pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu bylo závazné stanovisko dotčeného orgánu státní památkové péče – Městského úřadu Jičín, oddělení památkové péče (dále jen „*dotčený orgán památkové péče*“) ze dne 31. 8. 2018, č. j. MuJc/2018/14730/PP/Hoz/21 (dále jen „*závazné stanovisko*“), kterým byla stavba shledána jako nepřipustná. Žalobkyně podala proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, kterým napadala zejména závazné stanovisko. V odvolacím řízení si následně žalovaný od Krajského úřadu Královohradeckého kraje, odboru kultury a památkové péče, oddělení památkové péče (dále jen „*nadřízený dotčený orgán*“), vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Ke své žádosti obdržel stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu ze dne 3. 11. 2020, č. j. KUKHK-27058/KP/2020-10 (dále jen „*potvrzující závazné stanovisko*“), které to prvoinstanční potvrdilo. S odkazem na potvrzující závazné stanovisko následně žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[4] Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů vychází dle § 149 správního řádu z obsahu výše specifikovaných závazných stanovisek. Shledal, že ta netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Dále uvedl, že žalobkyně prostřednictvím **prvního žalobního bodu** namítala, že dotčené orgány památkové péče překročily svou pravomoc a vyjadřovaly se k otázkám, jejichž posouzení přísluší orgánu územního plánování při vydávání závazného stanoviska dle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánu a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“). Dotčené orgány památkové péče ve svých závazných stanoviscích uvedly, že stavba není vhodná jako celek a předmětné území bylo již vyčerpáno realizací předchozí stavby z roku 2006. K této námitce krajský soud konstatoval, že k otázce souladnosti stavby s územně plánovací dokumentací se dotčené orgány nevyjadřovaly. Naopak, vyjadřovaly se ke vzhledu stavby v daném prostoru, zabývaly se jejím hmotovým provedením, umístěním na konkrétním místě (straně pozemku), konstatovaly její architektonickou nevhodnost danou dílčími komponenty. Reagovaly i na návrhy žalobkyně o možném přizpůsobení stavby charakteru daného území.

[5] Co se týče únosné míry zastavění dvora budovy č. p. XA v S., krajský soud zrekapituloval, že dotčený orgán památkové péče závazným stanoviskem ze dne 23. 9. 2016, č. j. MuJc/2016/22807/PP/Mez (dále jen „*předchozí kladné stanovisko*“), v prostoru připustil malou a nízkou samostatně stojící stavbu skladu zahradního nářadí, místo které ale byla realizovaná stavba. Žalobkyně si musela být vědoma nutnosti vydání stavebního povolení či jiného veřejnoprávního aktu, který by ji opravňoval k realizaci stavby. Krajský soud dovodil, že žalobkyně, vědoma si vyčerpání únosné míry zastavění předmětného pozemku, realizovala stavbu bez příslušných veřejnoprávních aktů, aby se posouzení stavby ze strany orgánů památkové péče vyhnula. Nad rámec uvedeného krajský soud dodal, že dotčené orgány se mohly v rámci pořizování územního plánu vyjádřit k jeho obsahu v rámci věcné působnosti, přičemž mohly požadovat maximální možnou procentuální míru zastavěnosti toho kterého pozemku. Tuto cestu ale nezvolily, neboť neshledaly důvod pro takto generálně stanovený požadavek regulace území.

[6] Dle krajského soudu žalobkyně prostřednictvím **druhého žalobního bodu** namítala, že dotčené orgány ve svých závazných stanoviscích překročily meze správního uvážení. Krajský soud v této souvislosti nesprávně uvedl, že žalobkyni není zřejmé, proč byla předchozí stavba v roce 2006 povolena (správně v roce 2016 – pozn. Nejvyššího správního soudu) a nyní se jí kladného stanoviska nedostalo. Dotčené orgány (stejně jako správní orgány) se dle názoru krajského soudu k této otázce vyjádřily a uvedly, v čem je situace nyní odlišná. Žalobkyně mj. poukázala na to, že sklon střechy původní stavby z roku 2006 a té současné je stejný; uvedené platí i o umístění komína. Co se týče oken a fasády (případně i sklonu střechy) je připravena vyhovět požadavkům dotčených orgánů. Dle krajského soudu ale svá tvrzení o sklonu střechy a komínu nijak nedokládá a uvedené neplyne ani z obsahu závazných stanovisek či správního spisu. Naopak, ze závazných stanovisek plyne, že sklon střechy nynější stavby nenavazuje na již tak nízký sklon střechy přístavby z roku 2006. Krajský soud dále uvedl, že na stavbě je více „architektonických problémů“, ze kterých plyne, že tato je jako celek nežádoucí. Závazná stanoviska nepředstavují projev libovůle dotčených orgánů, dle krajského soudu v nich dotčené orgány ani nepřekročily meze svého správního uvážení.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podává proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Úvodem kasační stížnosti stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Dle jejího tvrzení krajský soud dezinterpretoval její námitky a i skutkový stav, přičemž uvedl i skutečnosti, které nemají oporu v soudním či správním spise. Tvrzení krajského soudu, že si stěžovatelka byla vědoma toho, že v závazném stanovisku z roku 2006 byla konstatována téměř vyčerpanost únosné míry zastavení daného pozemku a stěžovatelka realizovala stavbu bez veřejnoprávních aktů, aby se vyhnula nutnosti posouzení stavby orgánem ochrany památkové péče, stěžovatelka označuje za spekulativní. Dle svého vyjádření si není vědoma, že by závazné stanovisko z roku 2006 podobnou informaci uvádělo, ani toho, že by bylo součástí správního spisu.

[9] Stěžovatelka považuje část argumentace krajského soudu stran možnosti dotčených orgánů památkové péče vznášet otázky přípustné míry zastavení v okamžiku umísťování a povolování staveb za rozpornou s § 4 odst. 5 stavebního zákona. Uvedené nadto dle jejího přesvědčení přenáší pravomoci orgánu územního plánování na orgán státní památkové péče. Za nesrozumitelnou považuje argumentaci krajského soudu o možnosti dotčených orgánů vyjádřit se v rámci procesu přijímání územního plánu k zastavěnosti daného pozemku. Současný územní plán města Sobotky nabyl účinnosti dne 15. 7. 2017, v procesu jeho přijímání neměl příslušný orgán ochrany památkové péče žádné připomínky, ačkoliv o existenci vedlejší přístavby již dle stěžovatelky věděl.

[10] Stěžovatelka uvádí, že v případě druhého žalobního bodu se neodvolávala na okolnosti výstavby vedlejší přístavby v roce 2006, ale na zákaz libovůle, neboť dotčený orgán památkové péče vydal předchozí kladné stanovisko, jímž na místě nyní řešené stavby odsouhlasil stavbu skladu. Z napadeného rozsudku se dle jejího tvrzení nadto nejeví, že se s ním krajský soud seznámil. Stěžovatelka na vedlejší přístavbu z roku 2006 odkazovala

pouze potud, pokud jde o údajný problematický sklon střechy, nikoliv pokud jde o umístění komína. Krajský soud se tedy v případě druhého žalobního bodu dle tvrzení stěžovatelky vypořádal ve vztahu ke skutečnostem, které netvrdila.

[11] Dle stěžovatelky dotčené orgány památkové péče nebyly příslušné k tomu, aby hodnotily otázku míry zastavitelnosti ploch, k čemuž je příslušný úřad územního plánování, neboť jde o stanovisko dle § 96b stavebního zákona. Závazná stanoviska jsou nezákonná a stavební úřad a žalovaný k nim nesměli přihlížet. Ze strany krajského soudu nebyly tyto námitky relevantně vypořádány. Urbanistické otázky související s tvrzením o vyčerpanosti plochy k zástavbě krajský soud dle tvrzení stěžovatelky „přikryl“ tvrzeními o vzhledové nevhodnosti stavby. Námitky stěžovatelky rovněž dezinterpretoval.

[12] Prostřednictvím další kasační námitky stěžovatelka namítá, že dotčené orgány památkové péče rovněž překročily meze správního uvážení. Je přesvědčena, že rozhodnutí žalovaného spolu s podkladovými závaznými stanovisky nesplňovalo požadavky vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace či příkazu zachovávat princip proporcionality. S názorem krajského soudu, že stěžovatelka svá tvrzení o sklonu střechy nijak nedokládá a uvedené neplyne ani z obsahu závazných stanovisek či správního spisu, nesouhlasí. Krajský místo přezkumu závazných stanovisek presumoval jejich správnost a přenesl odpovědnost za vyvrácení jejich obsahu na stěžovatelku. Obdobně platí tyto námitky i o závěru krajského soudu o nevhodně umístěném komínu, neboť ani zde není dle stěžovatelky „srozumitelný rozdíl“ oproti komínu, který byl odsouhlasen předchozím kladným stanoviskem.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka kromě tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jen znovu polemizuje s odbornými závěry dotčených orgánů památkové péče a dokonce vyslovuje názor, že žalovaný ani stavební úřad k nim nesměli přihlížet. Dle žalovaného sama stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu požádala o zajištění přezkoumání závazného stanoviska a žádný argument ve smyslu výše uvedeného nevznesla. Ke shromážděným podkladům se i přes výzvu žalovaného nevyjádřila a žalovaný rozhodl s ohledem na obsah obou závazných stanovisek, neboť je jimi dle zákona vázán. Dotčené orgány památkové péče v daném případě komplexně hodnotily konkrétní záměr stěžovatelky. Závěrem žalovaný podotknul, že stěžovatelka se realizací předmětného záměru bez předchozího projednání se stavebním úřadem a příslušnými dotčenými orgány sama vystavila riziku, že tento záměr bude shledán nepřipustným.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti, neboť existence takové vady mu zpravidla neumožňuje přezkoumat námitky věcného charakteru a bez dalšího proto vede k jeho zrušení. Lze říct, že jádrem námitek stran nepřezkoumatelnosti je tvrzení stěžovatelky, že krajský soud si chybně vyložil její žalobní námitky, resp. že nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

[17] Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na tvrzení krajského soudu uvedené v odstavci 60 napadeného rozsudku o tom, že „[v] dané souvislosti se nabízí spíše, že žalobkyně, vědoma si toho, že **v závazném stanovisku orgánu ochrany památkové péče z roku 2006 byla konstatována téměř vyčerpánost únosné míry zastavění daného pozemku (hmotově významnými stavbami)**, se pustila do realizace Stavby bez patřičných veřejnoprávních aktů, aby se nutnosti posouzení Stavby orgánem ochrany památkové péče vyhnula“ (zvýraznění textu provedla stěžovatelka – pozn. Nejvyššího správního soudu). Stěžovatelka namítá, že jde o tvrzení spekulativní a není si vědoma, že by závazné stanovisko z roku 2006 něco podobného uvádělo, ani toho, že by bylo součástí správního spisu.

[18] Byť lze stěžovatelce obecně přisvědčit, že takové stanovisko není obsahem správního spisu, je patrné, že krajský soud odkazuje na genezi staveb v daném místě a související vědomost stěžovatelky o omezených možnostech další výstavby (viz odstavec 59 napadeného rozsudku). Citovaná argumentace pouze doplňuje jinou argumentaci krajského soudu k dané žalobní námitce. Obdobnou námitku nepřezkoumatelnosti stěžovatelka uplatňuje i k odstavci 65 napadeného rozsudku, ve kterém ale krajský soud neodkazoval na závazné stanovisko z roku 2006, pouze nesprávně uvedl rok vydání stanoviska (tj. rok 2006 namísto správného roku 2016). Jedná se o chybu v psaní, která nezpůsobuje nesrozumitelnost napadeného rozsudku. Uvedené námitky tak nejsou důvodné.

[19] Další kasační námitkou je údajná nesrozumitelnost argumentace krajského soudu v odstavci 61 napadeného rozsudku. Zde krajský soud (nad rámec nutného) pouze dodal, že byť dotčené orgány památkové péče mohly v procesu pořizování územního plánu požadovat maximální možnou míru zastavitelnosti pozemku, neshledaly pro takto generálně stanovený požadavek regulace území důvod. Stěžovatelka považuje za nesrozumitelné, jakou spojitost má pro krajský soud územní plán s výstavbou z roku 2006, na kterou v tomto odstavci odkazuje.

[20] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že pokud krajský soud uvedl, že dotčený orgán památkové péče i po roce 2006 vyjádřil souhlas s realizací skladu zahradního nářadí, jde o ilustraci obecného postoje dotčených orgánů památkové péče k realizaci staveb na daném místě. Jinými slovy, krajský soud vysvětlil, že se dotčené orgány památkové péče *a priori* v daném místě nebrání realizaci staveb. Navíc i v tomto případě jde jen o doplňující konstatování krajského soudu, nikoli o stěžejní důvod zamítavého výroku napadeného rozsudku. Tato námitka tedy rovněž není důvodná.

[21] Stěžovatelka dále uvádí, že v případě druhého žalobního bodu krajský soud její námitku vypořádal ve vztahu ke skutečnostem, které netvrdila. Ze žaloby plyne, že stěžovatelka předmětnou žalobní argumentaci uvozovala odkazem na zákaz libovůle.

Uvedené pak doplnila odkazem na přechodí kladné stanovisko a následně i odkazem na konkrétní prvek nevhodného sklonu střechy, který ji byl ze strany dotčených orgánů památkové péče vytýkán. K námitce stěžovatelky, že závazná stanoviska porušují zákaz libovůle, se krajský soud vyjádřil mj. v odstavcích 38 a 39 napadeného rozsudku a tuto argumentaci doplnil i v odstavcích 63 až 65. Byť lze krajskému soudu vyčíst částečnou nepozornost při uvádění konkrétních letopočtů, lze dovodit, že reagoval na danou námitku stěžovatelky. Uvedené plyne jednak ze správně rekapitulovaného žalobního bodu (viz odstavce 12 až 15 napadeného rozsudku), tak i z příslušných pasáží posuzovací části, neboť v odstavci 63 napadeného rozsudku krajský soud shrnul, že „[ž]alobkyni není zřejmé, proč jedna stavba (na předmětném místě) v roce 2006 byla žalobkyni povolena, respektive k této dostala tehdy kladné závazné stanovisko orgánu ochrany památkové péče, a nyní se jí již kladného stanoviska nedostalo“ (podtržení doplněno Nejvyšším správním soudem). Jakkoliv krajský soud ve stěžovatelkou odkazovaném odstavci uvádí nesprávný rok (2006 namísto správného 2016), je zřejmé, že se jedná o stavbu na „*předmětném*“, tj. na stejném místě jako je současná stavba. Z obsahu spisu je přitom zřejmé, že na místě současné stavby byla dříve předchozím kladným stanoviskem odsouhlasena stavba skladu.

[22] Nejvyšší správní soud neopomněl, že stěžovatelka námitky nepřezkoumatelnosti vznáší na dalších místech kasační stížnosti. Pokud stěžovatelka obecně tvrdí, že urbanistické otázky související s tvrzením o vyčerpání plochy krajský soud „přikryl“ tvrzeními o vzhledové nevhodnosti stavby, nijak nespecifikuje, o jaké **konkrétní** tvrzení by se mělo jednat nebo jaká tvrzení mají být **konkrétně** tímto způsobem „přikryta“, případně, bez dalšího komentáře či specifikace pak mluví o dezinterpretaci.

[23] Kromě opakovaně tvrzené dezinterpretace žalobních námitek pak stěžovatelka v závěru kasační stížnosti nesouhlasí s výtkou krajského soudu, že nedoložila svoje tvrzení o stejném sklonu střechy stavby a stavby z roku 2006. Namítá, že odkazovala na „*dokumentaci včetně fotodokumentace, která je součástí správního spisu a o níž na jiných místech rozsudku hovoří sám krajský soud*“, tento tvrzený odkaz ale v žalobě absentuje. Konečně, pokud jde o absenci „*vysvětlení krajského soudu, na čem jsou tedy založena ona jím „preferovaná“ závazná stanoviska*“, nezbyvá než uvést, že krajský soud se jim z hlediska jejich přezkoumatelnosti věnoval značně podrobně a srozumitelně (odstavce 34 až 51 napadeného rozsudku).

[24] Pokud jde o námitky věcného charakteru, Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti soudnímu rozhodnutí (srov. § 102 větu první s. ř. s.). Kasační námitky proto musí směřovat právě proti rozhodnutí krajského soudu tak, aby z nich bylo zřejmé, které jeho závěry a z jakého důvodu stěžovatelka považuje za nesprávné. Ačkoliv se na první pohled může jevit, že jich kasační stížnost obsahuje mnoho, není tomu tak. Stěžovatelka své kasační námitky ve velké části převzala z textu své žaloby, vede v nich polemiku přímo s rozhodnutími správních orgánů, a jen v omezené míře reaguje na konkrétní závěry napadeného rozsudku krajského soudu. Významná část kasační stížnosti tak obsahuje jen doslovné převzetí žalobní argumentace. Uplatněné námitky v tomto rozsahu nesměřují proti nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku) a nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., takže se jimi zdejší soud dále nezabýval.

pokračování

[25] Řízení před Nejvyšším správním soudem není opakovaným pokusem o posouzení stejné argumentace, o které již uvažil krajský soud. Kvalita a podoba (konkrétnost či obecnost) soudního rozhodnutí je vždy zásadním způsobem předurčena kvalitou a podobou návrhu (zde kasační stížnosti). S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54).

[26] Kasační argumentaci, kterou stěžovatelka přebírá ze žaloby, představují námitky o tom, že (i) dotčené orgány památkové péče v rámci svých závazných stanovisek posuzovaly otázky, které jim pro účely řízení o dodatečném povolení stavby nepřísluší, a (ii) oba dotčené orgány památkové péče překročily meze správního uvážení, přičemž rozhodnutí žalovaného spolu se závaznými stanovisky nesplňovalo požadavky vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace či příkazu zachovávat princip proporcionality.

[27] Nejvyšší správní soud neopomněl, že stěžovatelka námitku o tom, že dotčené orgány památkové péče v rámci svých závazných stanovisek posuzovaly otázky, které jim pro účely řízení o dodatečném povolení stavby nepřísluší, doplnila odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 2 As 40/2013 – 32. Její podstata ale zůstala zachována, neboť k odkazu na toto rozhodnutí stěžovatelka připojila jen obecné tvrzení o tom, že dotčený orgán památkové péče mohl již při vydávání územně plánovací dokumentace vědět o určitých skutečnostech (vyčerpanost území) a měl podle toho jednat v rámci tvorby územního plánu.

[28] Touto námitkou se ovšem krajský soud zabýval, přičemž dospěl ke správnému závěru o její nedůvodnosti. Vysvětlil, že k otázce souladnosti stavby s územně plánovací dokumentací se dotčené orgány památkové péče ve svých závazných stanoviscích nevyjadřovaly; naopak, zabývaly se otázkami vzhledu stavby v daném prostoru, jejím hmotovým provedením, umístěním na konkrétním místě (straně pozemku) a konstatovaly architektonickou její nevhodnost danou dílčími komponenty. Tato námitka tedy není důvodná.

[29] Co se týče další (věcně projednatelné kasační námitky), stěžovatelka tvrdí, že „argumentace krajského soudu, dle níž pokud dotčený orgán státní památkové péče nevznese námitky k přípustné míře zastavitelnosti plochy v procesu přijímání územního plánu, může totožné požadavky (přípustná míra hmotového zastavění pro dané území) vznášet v okamžiku umísťování a povolování konkrétních staveb“. Uvedené tvrzení stěžovatelka dovozuje patrně z citovaného odstavce 61 napadeného rozsudku, který této námitce v kasační stížnosti předchází.

[30] Nejvyšší správní soud se obsahem této části napadeného rozsudku zabýval již výše v odstavci [18] tohoto rozhodnutí, a to ve vztahu k tvrzené nepřezkoumatelnosti. Krajský soud v napadeném rozsudku neuvedl, že by dotčené orgány památkové péče mohly vznášet otázky k přípustnosti míry zastavění pouze v okamžiku umísťování a povolování staveb, jak dovozuje stěžovatelka. Proto ani tato její námitka není důvodná.

[31] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. ledna 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu